

JIPKOSKINEN

SYYSKUUN

surmanloukku

Murhan vuosi

vk	Maanantai	Tiistai	Keskiviikko	Torstai	Perjantai	Lauantai	Sunnuntai
36	37	8	9	10	11	12	13
38	14	15	16	17	18	19	20
39	21	22	23	24	25	26	27
40	28	29	30	1	2	3	4

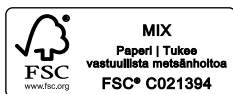
JP Koskinen

Syyskuun surmanloukku

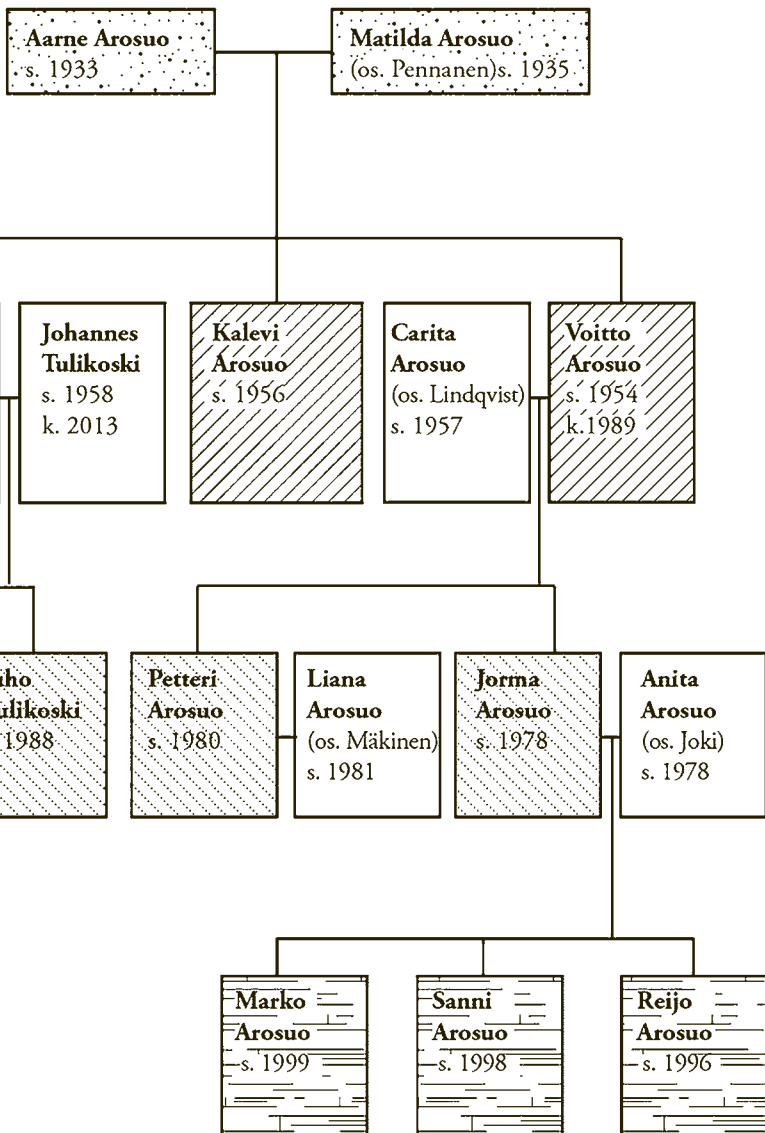
Helsinki

*Kiitokset Suomen Kulttuurirahastolle, joka on tukenut
tämän kirjan kirjoittamista.*

© 2023 JP Koskinen
www.jpkoskinen.com
Kannen ulkoasu Marjaana Virta
Taitto Noora Ohvo
ISBN 9789523826199
Painopaikka EU

Arosuon suku

I

Nainen ehti vaeltaa viisi minuuttia hölmistyneenä S-marketin aulassa, ennen kuin hän älysi, että paketti oli mennyt Idänpään Nesteen pakettiautomaattiin. Hän kirosi itseksensä postin toimintaa, sen sielunelämästä hän ei ollut ikinä päässyt kärryille. Jos tilasi jotakin kotiinkuljetuksella, paketti saattoi silti päätyä melkein mihin tahansa automaattiin ympäri kaupunkia. Vaikka istui kotona odottamassa puhelin kourassa, saattoi lähetyksen seurantasivulle ilmaantua viesti, ettei asiakkaan tavoittelu ollut onnistunut. S-marketin aulassa oli lisäksi usean eri toimijan automaatteja, joten päättä alkoi särkeä heti, kun paketin saapumisesta ilmoittava koodi kilahti luuriin. Nyt nainen sentään tiesi olevansa oikeilla jäljillä. Hän huokaisi, sujautti puhelimen takaisin taskuunsa ja käveli ulos.

Taivas oli pilvessä, joten lyhyt jaloittelu tuntui oikeastaan virkistävältä. Katumajärvi välkkyi kymppitien toisella puolella, tuuli oli sotkenut sen aallot harmaiksi. Nestelle oli matkaa vain nelisensataa metriä, se oli nopeasti tallattu. Viipurintiellä ei ollut paljoa liikennettä ja nainen loikki pitkin askelin ajoradan yli. Mittarikentällä harhaili

punainen Golf, harmaapäinen kuski ei näyttänyt muistavan, kummalla puolella hänen autonsa bensatankki oli.

Vanhalla huoltamolla vallitsi hiukan omituinen tunnelma. Kahvio ja myymälä olivat järvenpuoleisessa ja paketti-automaatit kaupunginpuoleisessa päädyssä. Automaateille varattu tila oli vuosikautia ollut kuin tyhjennysmuuton jäljiltä. Roskia lojui lattialla ja matalalle pöydälle oli joku unohtanut Fiskarsin oranssipäiset sakset. Jos kulman taakse olisi livahtanut piiloon, tilassa olisi varmasti saanut yöpyä ihan rauhassa.

Nainen kaivoi luurin taskustaan ja selasi esiin oikean tekstiviestin. Hän näpytteli koodin ja suorakaiteen muotoinen luukku ponnahti auki. Lokero vaikutti omituisen pieneltä, netin kuvissa pöytälamppu oli näyttänyt paljon suuremmalta. Kun nainen kumartui kurkistamaan lokeroon, hän näki heti, ettei paketti ollut se, jota hän oli odottanut. Harmaa pahvilaatikko oli teipattu kiinni jeesusteipillä eikä se näyttänyt kaurahiutalepakettia suuremmalta.

Ikävä tunne kouraisi mahaa ja nainen vilkaisi vaistomaisesti ympärilleen. Pakettiautomaatilla ei ollut muita eikä huoltamon väki voinut nähdä häntä kulman takaa. Paketti oli yllättävän kevyt, se painoi tuskin kiloa. Jostakin syystä naisesta tuntui, että oli turvallisempaa avata mysteeripaketti julkisessa tilassa kuin kotona.

Mahassa kiersi yhä ikävä polte, kun hän käveli pöydän ääreen. Saksien terät olivat tahmaiset ja tylsät, mutta niillä sai ratkottua teipit auki. Hän käänsi pahviläpät sivuun ja kurkisti laatikkoon. Nainen hätkähti ja nosti vaistomaisesti käden kaulalleen.

Laatikossa makasi pajunkuorella kokoon sidottu kämmenenkokoinen olkinukke, jonka rinta oli lävistetty paksulla parsinneulalla.

II

Hyvät ajat tunnistaa vasta, kun ne ovat jo ohitse. Ihminen osaa harvoin arvostaa sitä, mitä hänellä on. Aina puuttuu jotakin, jatkuvasti pitäisi saada kaikkea lisää. Kun menettää senkin, mitä on omistanut, tajuaa oman typeryytensä.

Luin siskoni Johannan lähettämän sähköpostin kahteen kertaan, mutta sen sisältö ei muuttunut miksikään. Isämme asioita hoitava agentti Jakob Steller oli kuollut Lvivissä Ukrainassa. Steller oli hallinnoinut kuvataiteilija Johannes Tulikosken taulujen muotoon tiivistynyttä perintöä myös tämän kuoleman jälkeen. Suurin osa tauluista oli kiertänyt myyntinäyttelystä toiseen palaamatta koskaan Suomeen. Johanna oli vienyt asunnossani säilössä olleet taulut, luonnoskirjat ja piirustukset parempaan talteen jo vuosia sitten. Stellerin kuoleman myötä myös ulkomailla kiertäneet taulut olivat kadoksissa. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että arvokkain osa isäni jättämästä perinnöstä oli haihtunut näköpiiristäni.

Taloustilanteeni ei olisi ehkä ollut kovinkaan paha, jos en olisi itse tehnyt alkusyksystä muutamaa typerää liikettä. Tietysti kaikki sijoittamiseen liittyvät teot paljasivat

luonteensa vasta jälkiviisaille. Jos sijoitus onnistui hyvin, se oli nerokas tempu, ennakkoinnin mestariteos. Jos taas tunki rahansa kohteeseen, jossa ne katosivat taivaan tuuliin, oli onneton typerys, joka ei osannut lukea selviä ennusmerkkejä. Lopputulos oli kuitenkin se, etten omistanut enää mitään muuta kuin asuntoni. Olin myynyt Arosuolle toimiston kohtuullisella hinnalla ja sijoittanut siitä saamani rahat konkurssikypsään yritykseen, joka oli ilmeisesti yrittänyt kaupitella jäätä eskimoille tai lämpöhuopia Saharaan. Loput rahat olin sijoittanut pokeriturnaukseen, josta sadan tonnin sijaan tienasin ainoastaan migreenin.

Painoin läppärin kannen kiinni ja sulattelin saamaani uutista. En ollut joutunut isän kuoleman jälkeen laskemaan jokaista käyttämäni euroa, mutta vararahastoni oli käytännössä kutistunut kymppitonniin, joka makasi Sveitsissä verottajan ulottumattomissa. Asunto oli toki omani eikä yhtiövastike ollut kovin korkea. Ikävä kyllä ainoa palkkatyöni oli enoni tarjoama osa-aikaorjuus. Jotenkin ajatus siitä, että joutuisin tosissani miellyttämään Arosuota, ei saanut sydäntäni muuttumaan kevyeksi.

Katselin makuuhuoneeni seinälle teippaamiani pahvikortteja ja niiden välille viriteltyjä lankoja. Ystäväni Heli kutsui luomustani psykopaattitapetiksi ja siltä se kieltämättä näytti. Halusin selvittää enojeni menneisyyden ja asiasta oli hiljalleen tullut minulle harrastus, vakava sellainen. Kalevi Arosuon moraalialia olin epäillyt aina, mutta toinen enoni Voitto ei vaikuttanut ihan rehdiltä hänkään. Kun koko hämähäkinverkkoon liittyi mukaan myös Hämeenlinnan kaupunginjohtajan pestistä juuri luopunut Hannu Manal-kivi liikemiessukulaisineen, oltiinkin mutakaukalon syvässä

päässä. Ruumiita löytyi turhan monen langan päätepisteestä eikä kukaan heistä ollut sortunut hautaan vanhuuden heikkouden uuvuttamana.

Synkät ajatukset saivat ohimoni jyskyttämään. Tiesin hyvin, etten ollut vielä toipunut kunnolla päähäni saamasta iskusta, mutta vaivojen kanssa piti oppia elämään. Lääkkeitä popsissa joutui aina miettimään, oliko niistä enemmän haittaa kuin hyötyä. Oudot uneni olivat hiljalleen katoamassa, mutta niiden tilalla oli sitkeä jomotus. Lääkäri epäili, että olin sairastanut oireettoman koronan, jonka jälkitautina olin saanut aivosumun. Keskustelumme päättyi lyhyeen, kun huomautin ivallisesti, ettei tauti ole oireeton, jos siitä jää oireita. Näsäviisastelun palkkana sain Ketipinorini ja Miranaxini uusittua ja kontrolliajan kuukauden päähän.

Vaikka olin herännyt jo viideltä, en tuntenut itseäni voittajaksi hiipiessäni alakertaan. Aamun tunnit olivat kuuluneet nuokkuessa, netin uutisia selatessa ja hampaita harjatessa, kuten ne normaalilla ihmisellä usein kuluivat. Katselin kännykän kelloa porraskäytävässä ja astuin toimistoon tasan kahdeksalta.

Kalevi Arosuo oli niitä ihmisiä, jotka näyttivät vuosikymmeniä samalta täytettyään neljäkymmentä vuotta. Ensin he vaikuttivat ikäistään vanhemmilta, sitten nuoremmita, kunnes yhdessä yössä aika raapi jälkiä heidän kasvoihinsa. Nyt Arosuo oli siinä vaiheessa, että hänen silmäluomensa hiukan roikkuivat ja harmaiden silmien pistävä katse oli menettänyt osan tehostaan. Jykevä nenä oli saanut aikojen saatossa aurinkoa niin paljon, että se punoitti nykyään aina, olipa kesä taikka talvi. Rapistuva ulkonäkö ei varmasti kiinnostanut enoani vähääkään, kun hän istui

tuolissaan ja katseli puolestaan minua.

– Sinähän olit täsmällinen. Näytät vähän kalpealta. Onko pääsi taas kipeä?

– Taisin erehtyä ovesta. Luulin, että tämä on Kalevi Arosuon yksityisetsivätoimisto, mutta taisinkin tulla terveyskeskukseen neurologin vastaanotolle.

– Jaaha. No, koska olet työpaikalla, olet varmasti myös työkykyinen. Keitin kahvia, joten jos haluat hakea kupillisen, hae se nyt ja istu aloillesi.

Tartuin enoni tarjoukseen ja livahdin toimiston keittiöön. Se ei ollut komeroa suurempi, mutta täytti tarkoituksensa. Arosuon keittämä kahvi oli muuttunut syystä taikka toisesta laihaksi, joten paljoa siihen ei voinut maitoa kaataa. Puhaltelin kuppiini ja palasin toimiston puolelle. Siirsin tuolia niin, että näin sälekaihtimien välistä Verkatehtaankujalle.

– No, onko meillä uusi asiakas? Jos aiot pilkkoa arjen tylsyyttä Tulilahden murhatapauksella, painun takaisin nukkumaan, sanoin.

Arosuo tuhahti ja työnsi kirjoitusaluslalla lojuneen vihkon pöytälaatikkoon.

– Tulilahden tapauksessa olisi kieltämättä paljon opittavaa, mutta meillä on ajankohtaisempiakin asioita. Minuun otti yhteyttä Antero Kuurakallio. Hän haluaa tavata meidät ja keskustella toimeksiannosta.

– Vai niin. Milloin hän tulee toimistolle?

– Ei koskaan. Hän haluaa tavata meidät Honkalanrannan laavulla, Arosuo sanoi.

– Miksi? Liittykö juttu jotenkin laavuun? ihmettelin.

– Tiedät nyt aivan yhtä paljon Kuurakalliosta kuin minäkin. Hän sanoi, ettei halua tulla toimistolle, syytä hän ei

kertonut. Sitten hän pyysi, että tulisimme laavulle ja minä sanoin, että se sopii.

– Äijä on vainoharhainen. Tai sitten hän on joku vanha vihamiehesi, joka haluaa lyödä sinua kirveellä päähän ja haudata ruumiisi metsään. Missä Honkalanrannan laavu edes on?

– Katumajärven rannalla. Se on aika lähellä Rauni ja Johannes Laamion taloa, jos vielä muistat heidät, Arosuo sanoi.

– Tietysti muistan. Johannes Laamio hukkuu rantaveteen ja säästi meidät kaikki monelta vaivalta. Se oli niin siisti ja hyvin ajoitettu tapaturma, ettei sellaisia tapahdu kovin usein, varsinkaan kylmäverisille murhaajille, huomautin.

– Säästä minut salaliittoteorioiltasi. Tapaturmiin kuolee Suomessa joka päivä joku, ei ne mitään tilastollisia ihmisiä ole. Joudumme kävelemään parkkipaikalta laavulle vajaan kilometrin verran, ei sen enempää. Kun lähdemme nyt, ehdimme oikein hyvin, Arosuo sanoi ja vilkaisi kännykkänsä kelloa.

– Ei vaikuta kovin lupaavalta, jos asiakas ei vaivaudu tulemaan luoksemme vaan meidän pitää jahdata häntä pitkin rämeikköjä. Olisiko parempi siirtää toimisto sinne laavulle? Siitä tulisi muhkeat säästöt, kun voisit vuokrata tämän tilan jollekin, joka tekee oikeita töitä.

Arosuo otti takkinsa tuolin selkänojalta ja auton avaimet pöydänkulmalta. Hän vilkaisi povitaskuun, jossa pilkotti arvatenkin sopimuslomake ja kynä.

– Eiköhän mennä, Arosuo sanoi vaivautumatta komentoimaan ehdotuksiani.

Hörppäsin kahvini loppuun ja kiiruhdin enoni perään. En ollut erityisen innokas laavuilla istuja, mutta köyhillä oli aina vähemmän valinnanvaraa kuin rikkailla.

III

Pieneltä parkkialueelta pääsi laavulle ja lintutornille johtavalle polulle ylittämällä kapean tien. Kulkureittiä oli hoidettu hyvin, sillä polku oli katettu puupurulla ja ranta-suon laidassa se vaihtui tukeviin pitkospuihin. Arosuo osasi kertoa, että Honkalanrannasta piti huolta yksityinen taho.

– Yhdistys järjestää talkoita tasaisin väliajoin. Olen monta kertaa aikonut osallistua, mutta se on jäänyt aikomukseksi, enoni myönsi.

Pitkospuut mutkittelivat soisen ranta-alueen halki. Syyskuu oli jo lannistanut osan heinistä ja niiden vihreys oli vaihtunut harmauteen ja pörröisiin siementuppoihin. Viileä tuuli ei saanut suosta kohoavaa mädän hajua hälvenemään. Takaa kuului kymppitietä jyräävän liikenteen tasainen humina. Pitkospuut haarautuivat kertaalleen, mutta Arosuo tiesi, mihin olimme menossa. Saavuimme kuivalle maalle ja vasemmalle jäi aidattu alue, jonka sisällä liikuskelivat lampaita. Niillä oli aitauksessa mukava lampola, jonne ne pääsivät sadetta pakoon. Laavu nuotiopaikkoineen näkyi jo, ja savusta päätellen joku oli tositoimissa.

– Toivottavasti tuo on Kuurakallio eikä satunnainen retkeilijä, ettei tarvitse sopia uutta tapaamista, Arosuo murahti.

Tulisijaa ympäröi kaksinkertainen, suorakaiteen muotoinen metalliverkko, jonka väli oli täytetty kivillä. Tukevan häkin sisällä loimotti iloisesti muutama koivuhalko, rautatapin varassa kääntyvä ritilä oli työnnetty sivuun. Nuotion vieruspenkillä selkä järvelle päin istui harmaapartainen ukko. Mies oli pukeutunut maastohousuihin ja -takkiin, jotka nuhjuisuudesta päätellen olivat olleet ahkerassa käytössä. Tukevat varsikengät näyttivät sen verran kuluneilta, että niillä oli taivallettu muuallekin kuin lähimmälle R-kioskille. Miehen päässä keikkui tahrainen, leveälierinen musta hattu.

– Jaaha, täällähän on tulet viritelty, Arosuo sanoi ja seisautui penkin viereen.

Ukko sipaisi partaansa ja katseli meitä pää vinossa. Tuuli puhalsi savun miehen kasvoille ja pakotti hänet kumartumaan.

– Oletko Kalevi Arosuo?

– Olen. Tässä on apulaiseni Juho Tulikoski. Ja sinä olet Antero Kuurakallio?

– Kyllä. Istukaa tuonne vastapäätä, ettei tarvitse olan yli huudella.

Kiersimme nuotion toiselle puolelle ja istuimme tukevalle puupenkille. Katumajärvi siinteli puiden ja kaislikon takana. Lintutori erottui rannassa tummana varjona harmaata taivasta vasten. Kesä oli jo matkalla parempiin maisemiin eikä se mitenkään piristänyt mielialaani. Kuurakallio vilkuili ympärilleen ja kohensi nuotiota ohuella kepillä.

– Tämä on hyvä paikka. Saa olla rauhassa ja pysyy mielessä, ettei ilman elävää tulta ihminen pitkälle pötki. Voihan niitä makkaroita grillata mikrossakin, mutta mitäs teet, kun menee sähköt?

– Erätaidoista on aina apua. Sinulla taisi olla jokin asia, jonka haluaisit meidän selvittävän? Arosuo kysyi.

Kuurakallio nosti penkin alta repun ja kaivoi sen uumeista makkaroita ja muutaman Saarioisen jauhelihapihvin. Hän asetteli ne ritilälle muttei kääntänyt sitä vielä tulen päälle.

– Onhan minulla. Ensinnäkin voin kertoa teille, etten ole mikään säikky vellihousu. Minulla on Taka-Hätilässä talo, jossa tulen toimeen vaikka itänaapuri pommittaisi meidät kivikaudelle. Osaan metsästää ruokani ja pitää kämppäni lämpimänä silloinkin, kun maailman sähkö katoaa. Bensaakin on sen verran tallessa, ettei maasturini ihan heti hyydy. Millään paskasähköautolla ei tee mitään, kun tosi on kyseessä. Ei sähkö siellä töpselissä asu, vaikka moni tuntuu niin luulevan, Kuurakallio sanoi ja katseli meitä sinisillä silmillään.

Hän ei ehkä ollut ihan niin vanha kuin olin luullut, rehoittava parta hämäsi tehokkaasti. Arvelin, että Arosuo oli häntä hyvinkin liki kymmenen vuotta vanhempi.

– Ihmisen on hyvä osata pitää itsestään huolta, Arosuo myönsi.

– Ja sen minä totisesti osaan. Kun vaimoni Merja kuoli, jäin kokonaan yksin Eeron kanssa. Minä kasvatin pojan itse ja hyvä siitä tuli. Vähän liiankin hyvä. Eero voisi tehdä turistimatkoja helvettiin ja takaisin. Enkä sano sitä pahalla, se on totta. Opetin pojalle, kuinka maailmassa selviää yksin

ja siinä kyllä onnistuin paremmin kuin hyvin, vaikka itse sanonkin.

Rannassa alkoi raakkua käheä-ääninen varis ja Kuurakallio vilkaisi olkansa ylitse. Tummat pilvet vaelsivat taivaalla ja vaikka kaupungin äänet kantautuivat Katumajärven yli, minusta tuntui kuin olisimme olleet entisten nuorten partioretkellä. Maailma ja nuoruus olivat paenneet kauas pois.

– Mistä tässä nyt on kyse? Arosuo kysyi.

– Ei mistään ihmeellisestä. Merjalla oli runsaasti suvun rahaa. Kun hän kuoli, koko omaisuus jäi minun peukaloni alle, koska olimme tehneet hallintaoikeustestamentin. Se ei tietenkään Eeroa haitannut, kun hän oli vielä pentu. Sitten hän kävi armeijan, pyöri sen jälkeen rauhanturvaoperaatiossa Afganistanissa ja kaikki muuttui. Eero palasi takaisin ja sekaantui juttuihin, jotka eivät minua kiinnosta. Mies tekee tekojaan ja vastaa niistä itse. Hän yritti puristaa minustakin rahaa, mutta sanoin, että perintö tulee, kun kroppani kylmenee. Kuolinpesää ei jaeta kuin minun ruumiini yli. Vähän aikaa lensi kipinöitä, mutta sitten Eero lähti taas turvaamaan maailman rauhaa ja katosi, Kuurakallio selitti.

– Mihin hän katosi? Arosuo uteli.

– Jos tietäisin sen, ei kai hän olisi kadoksissa? Niin niin, älä irvistele yhtään, kyllä minä tajuan, mitä tarkoitat. Mutta hitonko hyötyä teidän on tietää, että Eero painui jonnekin samoille seuduille, mistä oli tullut, Afganistaniin tai johonkin, Kuurakallio tuhahti.

– Jos meidän on tarkoitus etsiä poikaasi, sillä on paljon merkitystä. Mutta jos hän on kadonnut Afganistaniin, voit unohtaa koko jutun. Ruotsista tai Virosta voisimme

häntä etsiä, mutta sen pitemmälle emme lähde, Arosuo sanoi ja oli jo nousemassa ylös, kun Kuurakallio viittoi häntä istumaan.

– Älä nyt hätäile. En minä sinne paskamaahan ole kehtään lähettämässä. Johan jenkit näyttivät, ettei sinne saa mitään järkeä juurutettua. Ongelma ei ole siinä, että Eero katosi vaan siinä, että minä luulen hänen tulleen takaisin.

Koivuhalko paukahti ja Kuurakallio keskittyi tökkimään sitä kepillä parempaan asentoon.

– Luulet muttet tiedä? Jos poikasi on palannut takaisin, eikö hän tulisi tapaamaan sinua? kysyin.

– Niinhän sitä voisi kuvitella. Mutta kuten sanoin, meille tuli silloin edelliselläkin kerralla vähän erimielisyyksiä. Minä en oikein pitänyt Eeron uusista ystäväistä ja käskin hänen painua helvettiin. Hän otti siitä nokkiinsa ja lupasi palata katsomaan, kumpi meistä saa lunastettua menolipun ensin.

– Uhkasiko hän siis ennen lähtöä tappaa sinut? Arosuo tarkensi.

– Tuo on taas sitä kukkahattutätien ja hippisetien läsytystä. Kunhan vähän kinasteltiin, ei meistä kumpikaan kriisipuhelimeen joutunut soittamaan ja terapia-ajatkin taisivat jäädä varaamatta. Mutta koska Eero on Eero, en oikein pidä siitä, että hän hiipii nurkissa. Tahdon tietää, onko hän palannut vai ei. En pidä yllätyksistä.

Arosuo nojasi kyynärpäillä polviinsa ja osoitti sormellaan palavia halkoja.

– Hajota tuo klapi ja käännä ritilä hiilloksen päälle. Ei ne makkarat siinä enää pala. Vai meinasitko syödä nuo kaikki itse?

– Kyllä minä makkarat osaan paistaa, en minä siihen kenenkään neuvoja tarvitse. Mutta pystyttkö selvittämään, onko Eero palannut maisemiin? Kuurakallio tuhahti.

– Tietysti, jos hinnasta sovitaan, Arosuo sanoi.

– Me löydämme hänet elävänä tai kuolleena, jos hän ylipäätään on täällä. Siihen on talon takuu, vakuuttelin.

Kuurakallio mulkaksi minua ja käänsi ritilän hiilloksen päälle.

– Voi olla, että kun löydätte hänet, olette viiden minuutin päästä kuolleita. Kuten sanoin, Eero ei ole mikään pillimehua imevä itkuiikka.

– Tuo ei ole ehkä paras tapa tinkiä toimeksiantomaksusta, mutta sen toki päättää enoni, huomautin.

– Eiköhän me päästä hinnasta sopuun. Rahasta minulla ei ole pulaa, Kuurakallio sanoi ja ojensi minulle makkaratikun, jonka hän oli varmaankin vuollut omin pikku kätösini.

– Ehdottomasti, Arosuo vakuutteli ja kaivoi povitaskustaan paperinipun.

Minusta meillä oli turhan vähän tietoa psykopaatilta vaikuttavan ukon psykopaattipojasta, mutta se ei Arosuota haitannut. Hän oli villillä 80-luvulla tottunut operoimaan hullujen kanssa. Kun oli kyse rahasta, enolleni mikään ei ollut liian vaarallista tai edes laitonta. Eikä siinä ollut kuin yhden kirjaimen ero, tuliko joku tapaamaan vai tappamaan isänsä.

Syyskuun surmanloukku

Joskus pahin vihollinen voi löytyä lähempää kuin arvaatkaan. Yksityisetsivät Kalevi Arosuo ja Juho Tulikoski selvittävät kadonneen nuoren tapausta. Survivalisti Antero Kuurakallio pestaa kaksikon etsimään poikaansa Eeroa. Isä ja poika ovat riitaantuneet syystä, jota Antero ei etsiville kerro. Perhedraamaan juuret ylettyvät yllättävän syvälle ja riita osoittautuu vaaralliseksi välienselvittelyksi.

Syyskuun surmanloukku on **JP Koskisen Murhan vuosi** -sarjan yhdeksäs osa, joka vie Tulikosken kuukausi kuukaudelta kohti Arosuon suvun salaisuutta. Kun Kalevi Arosuon kiinnostus etsiväntyöhön näyttää lopahtavan, on Juho viimein suurten päätösten edessä.

KI 84.2
ISBN 978-952-382-619-9
crimetime.com

